

trinsret. Saa sluttede man, da man fra begge Sider var bleven fjed af Striden, en Traktat, hvorefter den nuværende § 27 paa Finantsloven opstod, og de omtalte Bevillingsparagrafer bortfaldt. Saavidt jeg veed, er denne Overenskomst bleven ubrødelig overholdt, og vil man nu i en enkelt Lov gjøre en Undtagelse og optage en Bevillingsparagraf, risikerer man, at det andet Thing gjør Banffeligheder, og at den gamle hendøde Strid lever op igjen. Smidlertid kan det jo gjerne være, at der ikke vil blive gjort Banffelighed mod en saadan enkelt Undtagelse, navnlig naar den ærede Finantsminister benytter den Indflydelse, som jeg antager, at han endnu besidder i Landstthinget, til at støtte Sagen. Naar jeg for omtalte den Maade, hvorpaa Finantsudvalget vil stille sig til det tidtomtalte Andragende, er det muligt, at jeg ikke har talt ganske korrekt, og at derfor en Berigtigelse er nødvendig. Der har nemlig endnu ikke fundet en formelig Afstemning Sted i Finantsudvalget, og saaledes har jeg ikke været berettiget til at sige med Bestemthed, at Udvalget vilde henvise Andragendet. Jeg har herved kun villet udtale, hvad jeg efter min Stilling i Udvalget troede at have — om jeg saa maa sige — paa Hølelsen. Endvidere skal jeg bemærke, at der i en Henvisning ikke just vilde ligge en Opfordring om ubetinget at stille Forslag om en Understøttelse til disse Mænd, men kun om at underkaste Sagen en Overveielse og derefter, om Anledning maatte findes, stille et Forslag. Det er altsaa heller ikke ganske korrekt, hvis jeg tidligere har sagt, at Henvisning vilde føre til samme Resultat som Vedtagelsen af en Lov. Det ærede Medlem for Svendborg Amts 3die Valgfremde mente, at der ikke vilde være Fare for Konsekvenserne af et saadant Forslag, fordi det betror paa Thinget at sige Stop. (Af ord: Ja, det er rigtigt!). Det er rigtigt, siger det ærede Medlem for Bornholm, men jeg siger: Det er ikke rigtigt; Sagen er nemlig, at vi kunne ikke, naar vi handle samvittigheds-

fuldt og efter nøie Overveielse, sige Stop, paa hvilket Trin vi selv ville. Vi maa erindre, at der er et Forhold mellem disse og andre Bestillingsmænds Lønninger, saa at vi ikke bør gjøre Forandring paa et Punkt, uden nøie at undersøge, om ikke Retfærdighed og Billighed byder at gjøre noget Eignende for Andre. Vi kunne altsaa ikke sige Stop, naar vi ville, under den Forudsætning, at vi ville handle samvittighedsfuldt, og efter nøie Overveielse. Jeg forstod meget godt, at, hvad det ærede Medlem for Svendborg Amts 3die Valgfremde bebudede at ville foreslå med Hensyn til 72 Soldassistenters, ingenlunde alene skal gjælde for Kjøbenhavnske Assistenters, men for Assistenters i hele Landet, og jeg husker ligeledes meget godt, at vi i Lønningsudvalget i sin Tid gik ud fra den Forudsætning, at de mindre Lønninger skulde være for de yngste Assistenters og de større for de gamle, men jeg kan ikke erkjende Rigtigheden af den Slutning, som det ærede Medlem drog herfra.

II. Sage: Jeg blev afbrudt før, og jeg vil derfor blot tillade mig at sige, at skjøndt jeg har imødegaaet dette Andragende i de forskjellige Punkter, hvori jeg har fundet det urigtigt, er jeg meget villig til at erkjende, at de Mænd, hvis Navne vi finde under det, og som ere Statsstjenere, ere meget hæderlige Folk, der gjøre Hyldest for den Betaling, Staten yder dem. Jeg skal blot sige til, at blandt de urigtige Ansørsler, jeg fandt i dette Skrift, er ogsaa Begyndelsen, hvor der tales paa en Maade, som om de vilde deltage i det almindelige Nøre. Dette er jeg vis paa, er en usorgfaldig Skrivemaade, som man ikke bør tage Hensyn til, thi de have naturligtvis ikke villet sige, at de vilde benytte det almindelige Nøre til at komme med, saafremt Lønningsforbedring udeblev. Jeg er overbevist om, at de ogsaa uden dette ville gjøre lige saa godt Hyldest som nu, og jeg vil yde dem al Anerkjendelse; thi Embedsmændene i mange